

Eugen Curta, **Amurg în Piața Intimă (1)**

Eu am mers mai departe, așa mi se părea, că pășesc înainte, am ajuns director de muzeu la București, am scotocit câmpiile și munții patriei și am găsit “bence”, oale antice... ba și brățări de aur de un kil..., purtate de fete de regi pe bicepșii lor delicați. Intr-o cetate am găsit un obiect ciudat despre care am susțuit vehement că ar fi fost o perie de unghii... Da, fata lui Burebista avea perie de unghii, care-i problema?, am susținut eu într-un articol, mâhnind de moarte un arheolog rival, care acum pleda în proiectele sale încremenite pe primitivismul de trib al dacilor. După plecarea romanilor nu mai putea fi vorba de daci, zicea el, făcându-ne să râdem nervos. Vezi-ți, nene, de treabă! Sărmanul protocronist, devenise după Revoluție un latinist neprincipial și nepricteput. Când am descoperit o ancoră romană la un picior de pod de pe Mureș, am descris într-un articol viața dacilor în satele de pe valea acestui râu, inclusiv faptul că la venirea romanilor, mulți daci s-au retras în păduri încercând o “rezistență”. Fiindcă în istorie nu se cunosc invazii și cuceriri fără rezistențe. Cât ar fi de minoră comunitatea atacată, în ea tot își au locul câțiva indivizi care nu cunosc frica, lașitatea sau obediența... Aceștia, că sunt doi sau trei sau câți or fi, iau drumul codrului și își trăiesc restul vieții încercând reapropieri riscante cu familia și hărțuindu-i neconținut pe intruși... Și-apoi, oricâtă latină ar fi vorbit noul-dac sau copiii lui, nepoții, la școală sau în cetatea romană unde mergeau cu cine știe ce petiții, acasă, în casa cu acoperiș țuguiat de paie, nu-l oprea nimeni să vorbească graiul drag din sângele său, dialectul lui dintotdeauna... Parcă i-aș fi dat foc - de unde știam, de unde știam? se întreba el cu voce tare și cu ochii pociți, parcă împușcați din interior - ochi de vițel consternat în fața porților care doar pentru el erau mereu noi. Da, mi se părea că merg înainte, dar... în toți anii aceștia, ce credeți că am purtat în geanta mea de piele, de pe umăr? Caietul cu schițe din liceu, în care am imaginat în amănunt orașul roman și curtea lui Anonimus Maximus, cu Piața Intimă, cu bazinul de înot, cu tot, tot, tot... Bine, am mai purtat ceva în geanta mea - depozitar care de-a lungul anilor și-a mai schimbat forma, dar nu și năravul... Căutam și cumpăram mereu aceeași formă de geantă, aceeași culoare și neaparat, piele groasă, bine lucrată. Ei, dar ceea ce purtam eu de zeci de ani, alături de desene în geanta mea de piele... este secret, un mare secret pe care n-o să-l aflați nici chiar Dumneavoastră, oricât de prieteni ziceți că mi-ați fi!... Secretul acesta era pentru Zeiță... Dar n-a fost să fie... Când voiam să i-l divulg... să-i arăt și să-i dau... nu a mai fost chip! Dar asta era doar problema mea. Când ești părăsit de o zeiță, tot trecutul ți se va părea o fantasmă. Tu ai îmbrățișat-o pe zeiță pe mozaicul colorat, care degeaba tu crezi că a fost fundul bazinului de înot, dacă ea a spus nu!...